

ΒΑΝΕΣΑ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

«Η αγάπη είναι βασικό στοιχείο της ανθρώπινης ύπαρξης»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ ΕΦΗ ΔΟΥΛΗ

Η Βανέσα Αδαμοπούλου, καταφέρνει να αναδείξει το ταλέντο, την ευαισθησία και τη χάρη της με οτιδήποτε κι αν καταπιαστεί. Είναι μια απολαυστική τραγουδίστρια που ζει κάθε δευτερόλεπτο της ύπαρξής της στη σκηνή αλλά και και χαρισματική συγγραφέας που καταθέτει την ψυχή της πάνω στο χαρτί. Ο αναγνώστης εκτιμά την αμεσότητα και το βάθος της και ο θεατής τη σοβαρότητά της αλλά και την απίστευτη ενέργειά της.

Είναι ένα πλάσμα φτιαγμένο από διαυγές πνεύμα, με μια ενέργεια που πάλλεται ελεύθερη. Μία καλλιτέχνηδα γεμάτη συναίσθημα, απόλυτα φυσική και απλή, είτε γράφει ένα μυθιστόρημα είτε τραγουδάει ένα τραγούδι. Η φωνή της, η εφηβική εικόνα της, η κίνησή της, η οξυδέρκεια της βρίσκονται σε τέλεια αρμονία. Πρόκειται για μια γυναίκα πολυσύνθετη, εκλεπτυσμένη, με στοιχεία γνήσιου ανθρώπου και την ευγένεια της αλήθειας ζωγραφισμένη στο υπέροχο χαμόγελό της.

Πιστεύει ότι όλα εξαρτώνται από το πώς βλέπουμε τα πράγματα και τη ζωή και μάς συμβουλεύει ότι πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για να ευτυχίσουμε!

ΤΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Ιστορία, Μεθόδολογία και Θεωρία της Επιστήμης στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ασχολείται με το τραγούδι επαγγελματικά, εμφανίζεται σε μουσικές παραστάσεις και έχει πρωταγωνιστήσει σε παιδικά μιούζικαλ.

Το 2009 άρχισε να πλάθει ιστορίες στο χαρτί. Έκτοτε γράφει συχνά, μεταφράζει θεατρικά έργα που πέφτουν στα χέρια της, ενώ συνδημιούργησε και ένα blog για μαμάδες, όπου κατέγραψε τις προσωπικές της ιστορίες καθημερινής τρέλας ως... νεόκοπη μητέρα.

Το 2011 κυκλοφόρησε το πρώτο της βιβλίο «Αθώοι στον έρωτα». Το «Από ζάχαρη κι αλάτι» είναι το δεύτερο μυθιστορημά της και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Ψυχογιός».

«Από ζάχαρη κι αλάτι» είναι ο τίτλος του τελευταίου σας μυθιστορημάτων που κυκλοφόρησε τον περασμένο Σεπτέμβριο από τις εκδόσεις «Ψυχογιός», θέλετε να μας αποκαλύψετε ποια ήταν η πρώτη σας κίνηση όταν έφτασε το βιβλίο τυπωμένο στα χέρια σας, κυρία Αδαμοπούλου;

Το έδωσα στον γιο μου να το κρατήσει, ο οποίος άρχισε να χαϊδεύει το εξώφυλλο και να φωνάζει χαρούμενος «μαμά, μαμά».

Πρόκειται για το δεύτερο βιβλίο σας, το οποίο εγκαινιάζει και τη συνεργασία σας με τις εκδόσεις «Ψυχογιός», πώς αισθάνεστε που ένας εκδοτικός οίκος με μεγάλη εμπορική απήχηση σας ενέταξε στο δυναμικό του;

Πολύ χαρούμενη, κυρία Δούλη! Πράγματι, τα βιβλία των εκδόσεων Ψυχογιός, έχουν τεράστια εμπορική απήχηση. Τίποτα όμως δεν είναι τυχαίο, καθώς γίνεται πολύ σοβαρή και στοχευμένη δουλειά από όλους όσους εργάζονται εκεί και υπάρχει μια μεγάλη αγάπη για το βιβλίο γενικά.

Ο τίτλος του βιβλίου σας είναι ρομαντικός και εύηχος, πώς προέκυψε, επικράτησε άλλων υποψήφιων τίτλων και γιατί;

Είναι ο δεύτερος τίτλος που είχα στο μυαλό μου και τελικά επικράτησε. Δίνει μια νοστιμάδα νομίζω και σε εξιτάρει να αναρωτηθείς ποια ιστορία κρύβεται από πίσω. Τι είναι αυτό που είναι φτιαγμένο «Από ζάχαρη κι αλάτι»;

Η ιστορία που αφηγήσθε, αρχίζει στην Ήπειρο το 1940 και ολοκληρώνεται στο σήμερα. Υπάρχουν πραγματικά γεγονότα στην ιστορία ή όλα αποτελούν προϊόν μυθοπλασίας;

Είναι όλα προϊόν μυθοπλασίας, μέσα σε έναν πραγματικό ιστορικό χρόνο. Όλα τα ιστορικά γεγονότα, φυσικά, είναι αληθινά.

Παραθέτετε τη ζωή του κεντρικού σας ήρωα του Ανδρέα και των υπόλοιπων ηρώων σας και ταυτόχρονα όλα τα ιστορικά γεγονότα που συνέβησαν εκείνη την περίοδο. Ποιο ήταν το κίνητρο ώστε να

προσθέσετε και κάποια ιστορικά στοιχεία στο συγκεκριμένο μυθιστόρημα;

Είναι αναπόφευκτο, κυρία Δούλη. Όταν καταπιάνεσαι με μια παλιότερη εποχή, δεν μπορείς να αφήσεις έξω τον ιστορικό χρόνο, διότι κι αυτός επηρεάζει και δημιουργεί, κατά κάποιον τρόπο, την μυθοπλασία σου. Εξάλλου, το ιστορικό στοιχείο, δίνει πάντα μια ζωντάνια στην αφήγηση και μια αληθοφάνεια, σαν να σου διηγείται δηλαδή κάποιος μια ιστορία που συνέβη πραγματικά.

Τους κεντρικούς ήρωες της ιστορίας σας δένει μια βαθιά αγάπη. Πιστεύετε ότι η δύναμη της αγάπης έχει να κάνει με τις εποχές; Η σημερινή μουντή, αγχωτική καθημερινότητα και οι γρήγοροι ρυθμοί αφήνουν χώρο για να ευδοκιμήσει ένα τέτοιο είδος αγάπης;

Θέλω να πιστεύω ότι η αγάπη δεν είναι θέμα εποχής. Είναι βασικό στοιχείο της ανθρώπινης ύπαρξης σε όλους τους καιρούς. Αν με ρωτάτε όμως, θεωρώ πως οι άνθρωποι τότε είχαν άλλες αναφορές και ήταν περισσότεροι δοτικοί και αποφασισμένοι.

Ποιο θεωρείται ότι είναι το πιο δυνατό συναίσθημα που βγάζει το βιβλίο σας, κυρία Αδαμοπούλου;

Αυτό δεν μπορώ να το απαντήσω εγώ. Ένα ταξίδι είναι, μια διαδρομή, για όσους έχουν ανάγκη να το κάνουν και φυσικά πρώτη από όλους ήμουν εγώ.

Τα τελευταία χρόνια παρατηρούμε ότι όλο και περισσότερα μυθιστορήματα βασίζονται σε αληθινές ιστορίες και πραγματικά γεγονότα, αυτό πιστεύετε ότι οφείλεται στις ανάγκες του αναγνωστικού κοινού, ή ότι είναι μια τάση της εποχής με ημερομηνία λήξης;

Νομίζω ότι είναι τυχαίο. Καθάρω συγκυριακό. Και επίσης, ανέκαθεν ήταν ενδιαφέρον για το αναγνωστικό κοινό να διαβάζει μια πραγματική ιστορία.

Τι είναι αυτό που καθορίζει την επιτυχία ενός βιβλίου κατά την άποψή σας;

Την επιτυχία όπως την εννοού-

με, βάση των πωλήσεων δηλαδή, πραγματικά δεν ξέρω. Ένα καλό βιβλίο όμως μπορώ να σας απαντήσω από τι καθορίζεται. Από μια όμορφη, ενδιαφέρουσα χρήση της γλώσσας και μια ενδιαφέρουσα, επίσης, ιστορία.

Κάποιοι υποστηρίζουν ότι υπάρχει κλειδί για την ευτυχία. Ασπάζεστε αυτή την άποψη κι αν ναι, ποιο θεωρείτε πως είναι το στοιχείο εκείνο, στις ανθρώπινες σχέσεις, που τη βοηθάει να επιτευχθεί;

Να είσαι προετοιμασμένος να... ευτυχίσεις. Δηλαδή, όλα εξαρτώνται από το πώς βλέπουμε τα πράγματα και τη ζωή, κυρία Δούλη. Αν θέλουμε συνέχεια να γκρινιάζουμε και να μιζεριάζουμε τίποτα δεν μπορεί να μας κάνει ευτυχισμένους. Αν αποφασίσουμε να περάσουμε καλά, θα ευτυχούμε και περισσότερο!

Εκτός από συγγραφέας είστε και τραγουδίστρια και μάλιστα επιτυχημένη μιας και με την πρώτη σας συμμετοχή σε τραγούδι, γίνεται αμέσως γνωστή και το τραγούδι σας έγινε επιτυχία της χρονιάς και φυσικά δεν λείπουν και οι σημαντικές συνεργασίες σας με σπουδαία ονόματα του χώρου. Θέλετε να μας πείτε εάν θα υπάρξει συνέχεια στο χώρο του τραγουδιού και ποια είναι τα επόμενα σας βήματα, κυρία Αδαμοπούλου;

Τα τελευταία χρόνια εμφανίζομαι σε θεατρικές μουσικές παραστάσεις, διότι είναι κάτι που προέκυψε τυχαία και μου αρέσει. Τα μιούζικαλ είναι πολύ κοντά στο κομμάτι «τραγούδι». Παράλληλα, όταν μπορώ, κάνω και κάποια live. Αν εννοείτε τώρα δισκογραφικά, δεν ξέρω, δεν το σκέφτομαι, να είμαι ειλικρινής. Πιο πιθανό θεωρώ να γράψω η ίδια κάποιο τραγούδι, που θα θέλω να το πω, για να μου φανεί ενδιαφέρον να το ψάξω δισκογραφικά.

Με ποιο τραγούδι θα ντύνατε το βιβλίο σας;

Το βιβλίο μου είναι ξεκάθαρα ένα τάνγκο. Με ένα τάνγκο άλλωστε, έχει ντυθεί και το teaser του βιβλίου.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «ΑΠΟ ΖΑΧΑΡΗ ΚΙ ΑΛΑΤΙ»

Ξετρύπωνά την πλάκα του Αντόνιο με τα τάνγκο. Μπήκα κρυφά στην κάμαρά του κι αλώνισα τον τόπο να τη βρω. Τη φύλαγε μες τη ντουλάπα, χωμένη σε μια κούτα, κοντά σε άλλες πλάκες που 'χε κουβαλήσει απ' την πατρίδα του. Την έφερα σαν λάφυρο στη σάλα, παρακάλεσα την Αργυρώ να κάτσει μαζί μου, οι δυο μας μονάχοι, και κλειδαμπάρωσα την πόρτα. Έβαλα την πλάκα στο γραμμόφωνο, ξεκίνησε πάλι να βουλιάζει η σάλα απ' τα βιολιά, στάθλαζε από πάνω της κορδωμένος: «Χορεύετε;», ένας κοντοπίθαρος, αμούστακος καβαλιέρος δίχως κουστούμι, δίχως παπιγιόν.

Εκείνη σηκώθηκε απ' την καρέκλα και άπλωσε τα χεράκια της στα δικά μου, μια ντάμα χωρίς μπογιές, χωρίς φιοριτούρες και πλουμιστά φορέματα με φουρό. Δίχως γοβάκια, δίχως κολοκύθα, δίχως καλή νεράι-

δα και «άμπρα κατάμπρα», γιομάτη στάχτες στα μαλλιά, σκόνη στα ματόκλαδα, πληγές στα ποδάρια. Κι εγώ, ο βάτραχος που δε θα γινόμουν ποτέ πρίγκιπας να τη γυρέψω, χωρίς βασίλειο πουθενά, δίχως υπηκόους, δίχως διαμαντένια στέμματα και πουπουλένια στρωσίδια.

Και πήραμε να στροβιλιζόμαστε στη σάλα, σαν που η γη χορεύει με τον ήλιο και στροβιλιζεται γύρω απ' το στρίφωμά του, πήραμε να σηκώσουμε τα κεφάλια μας δυο πήχεις απ' το χώμα, να βρεθούμε στην αστραφτερή σάλα με την καμπυλωτή, μαρμαρίνη σκάλα, μπουκωμένη καλοβαλμένους καβαλιέρους και ντάμες, τουλια και ζορζέτες, ουρές και νταντέλες, σκούρους τάπητες και λουσάτες κουρτίνες.

Και ξεγλιστρούσαμε λες και δεν υπήρχε αύριο, λες και δεν είχαμε παρόν, λες κι όλος ο ντουναίος είχε

κλειστεί σ' εκείνη τη στιγμή. Λες και γεννηθήκαμε μοναχά για να στιφογυριστούμε σ' εκείνο το τάνγκο.

Το στρογγυλό ρολόι πήρε να σημάει 12, αγκιστρώθηκαν οι δείχτες στο παρόν, λυθήκανε τα μάγια. Η ξύλινη πόρτα της σάλας κλειδωμένη, σωριάστηκε σαν πούπουλο στο παρκέ, σαν χάρτινος πύργος κουβαριάστηκε στο πάτωμα κι έγινε συμπαράλια. Οι σφαίρες στρίγκλισαν μέσα απ' τα ροκανίδια, το ξύλο τρύπησε σαν σουρωτήρι και γιόμισε αίμα και καπνό. Τα δυο μας συνεχίσαμε να χορεύουμε σφιχταγκαλιασμένα, σάρκες κολλημένες σα βδέλλες, τα σκονισμένα, βαριά άρβυλα βούλιαξαν πάνω στα συντρίμια, κοντοστάθηκαν στο ξύλινο κουβάρι θριαμβευτές. Ένα τσούρμιο μπασκίνες με σιδερικά, ιδρωμένα κranία και γυαλιστερά, νερούλιασμένα μάτια...